

HET VOORUITZICHT

Foto's Ton Broekhuis, tekst Eddie Marsman

Dit verhaal hoort zich eigenlijk af te spelen in de Kollumerwaard, maar dat doet het niet.

Het begint in bed, vroeg in de nacht. Aan de andere kant van het raam heerst een voorzichtige novemberstorm: windstoten en regenvlagen, en meestal die twee tegelijkertijd. Toch gaan de schouders er nooit écht onder, zodat gedachten aan verlate reizigers of aan schepen op volle zee uitblijven en er onbezorgd te luisteren valt.

Naar de lijsterbes en de linde die ritselen en doen van jewelste. Naar de conifeer die statig is en ruist. Naar de rozenstruik die afwezig tegen de schutting tikt. En naar de regen, die er zelfs nog is als de échte regen al is opgehouden want steeds weer schudt de wind de laatste restjes water uit al dat roerend goed. Is dat nou mooi? Ja, best wel. Want storm is vooral een *soortgeluid*, en zo vaak laat het zich niet in z'n samenstellende onderdeeljes uiteenpuzzelen.

Dan ineens, boven alles uit, is er een kalm aanzwellend *UngUng, GááGakGak, UngUng, GááGakGak*. Da's ook mooi denk ik. Ganzen. Net storm: ook zo'n soortgeluid. En: daar moet een stukje inzitten. Want was ik een paar dagen terug niet in de Kollumerwaard, waar de weilanden er maar eenzaam en verlaten bij lagen en ik me afvroeg waar ze toch bleven, die ganzen? Nu weet ik het: ze waren onderweg.

Het denken wordt dan al gauw een stuk praktischer. Ik associeer wat op aanvliegrouetes en een weiland op één oor, op beestenweer en rugwind. Maar echt vorm wil het niet krijgen. Het zit vast op die ganzen. Want wat komen die hier nou doen? Overwinteren? Dat klinkt me op de een of andere manier zo vreselijk bejaard in de oren.

Ik denk: laat maar even liggen.

Dan is er de NRC van 11 december 1992. Tuinzaal heet de aflevering van Koos van Zomeren's column *Vandaag of Morgen*. Het gaat als volgt. Van Zomeren komt Peter Vos tegen in de tuinzaal van het Pulitzer. Ze vertroetelen elkaar eens lekker met complimenten. ('Wat maak je mooie tekeningen Peter. Wat maak je mooie stukjes Koos.'). Vervolgens doen ze wat heen-en-weer over een stukje dat Van Zomeren onlangs over staartmezen schreef, en dan laat Vos heel argeloos het woord *schoolreisje* vallen. Over die staartmezen. En al schrijft hij het niet met zoveel woorden, het staat er wel: van Zomeren is stinkend jaloers op dat woord. Wat had hij daar nou graag op willen komen.

Ik vind het een mooi verhaaltje. En dat gevoel, ja daar kan ik me zo het een en ander bij voorstellen. Dus knip ik het uit en doe het op het prikbord.

En dan nog dit: een dag of wat later lees ik die regels eens over en denk - die ganzen komen hier niet voor hun lol, die komen hier op *werkbezoek*.

Alsof je een een-tweetje tussen Marco van Basten en Ruud Gullit afmaakt. Dan weet je op het moment dat de bal het net raakt al dat het een ererondje van niks zal worden.

